

РЕШЕНИЕ

№ 2186

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **626** по описа за **2012** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 24. 11. 2011 г. по НАХД № 3377 / 2011 г., Софийски районен съд, НК, 109 състав е отменил наказателно постановление (НП) № Р-10-67 / 08. 02. 2011 г., издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на Р. Г. К., е наложена глоба в размер на 5 000 лв., на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/, за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр. 2 от ЗППЦК.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Комисията за финансов надзор, с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото

показанията на свидетеля Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите констатации на първоинстанционния съд.

Установено е при извършена проверка от служители на КФН, че тримесечния финансов отчет за дейността на [фирма] за второто тримесечие на 2010 г. съдържа подвеждащи данни.

На 12. 01. 2011 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен срещу подпис на същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 100м, ал. 1, изр.2 от ЗППЦК.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № Р-10-67 / 08. 02. 2011 г., от зам. председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”.

При тази фактическа обстановка настоящият състав макар и да не споделя доводите на СРС, относно изтичане на тримесечния срок за съставяне на АУАН, счита че неправилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Р. К., като главен счетоводител на [фирма].

Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН тримесечният срок за съставяне на АУАН започва да тече от датата на откриване на нарушителя. Нарушението и съответно нарушителят следва да се считат открити от датата на получаване в КФН на всички относими към случая обяснения и документи от дружеството, което съгласно приетите по делото доказателства е осъществено с писмо, постъпило в КФН на 08.12.2010 г. От тази дата, следва да се приеме, че за административно-наказващия орган са изяснени обстоятелствата, относими към установяването на нарушението и съответно нарушителя. Считано от тази дата, АУАН № Р-06-41 от 12.01.2011 г. е съставен в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

Въпреки това, решението на районния съд следва да бъде оставено в сила, макар и по други съображения.

Настоящата касационна инстанция намира, че главният счетоводител на дружеството не е адресат на задължението по чл. 100м, ал. 1 ЗППЦК. Разпоредбата предвижда, че отчетите, уведомленията и другата информация, които се разкриват публично по тази глава, трябва да съдържат информацията, необходима на инвеститорите, за да вземат обосновано инвестиционно решение. Отчетите, уведомленията и информацията не могат да съдържат неверни, подвеждащи или непълни данни. Разпоредбата следва обаче да се разглежда наред с тази на ал. 2, според която управителният орган на емитента отговаря за съставянето и публичното оповестяване на финансовите отчети.

Съдържанието, съставянето и публичността на финансовите отчети на предприятията е регламентирано в Закона за счетоводството – чл. 1, ал. 1, т. 2 от ЗСч. Съгласно чл. 34, ал.1 ЗСч финансовите отчети (междинни, годишни и консолидирани) се съставят от съставители на финансови отчети. Ал. 2 предвижда, че съставител на финансови отчети може да бъде физическо лице или специализирано счетоводно предприятие, когато отговаря на изискванията на този закон.

За да се гарантира спазването на изискванията на ЗСч и счетоводните принципи по чл. 4, ал. 1 ЗСч, законодателят е предвидил, че финансовите отчети се съставят от изрично оправомощени лица, които следва да отговарят на изисквания за професионален опит и

теоретична подготовка, но нито ЗСч, нито специалният закон – ЗППЦК предвиждат, че счетоводителите или счетоводните предприятия самостоятелно подписват съставените финансови отчети – безспорно в тяхна тежест е да осигурят съставянето им в съгласие с изискванията на чл. 100м ЗППЦК, но не и да удостоверяват тяхната пълнота, достоверност и обективност. Без да е „санкциониран” от управителния орган на предприятието по смисъла на чл. 1 ЗСч финансовият отчет представлява единствено проект за такъв.

В случая, с процесното наказателно постановление е ангажирана административно-наказателната отговорност на физическото лице Р. К., в качеството и на главен счетоводител на [фирма] и съставител на финансовия отчет, съдържащ подвеждащи данни. Налице е нарушение на материалния закон в хода на административно-наказателното производство, а именно на чл. 100м, ал. 2 ЗППЦК, който изрично е предвидил субекта на задължението по ал. 1 от същата правна норма и това е управителният орган на емитента. След като в материалноправната норма, чието нарушение е установено е налице изрично посочен субект на отговорността, то същият е и субект на административно-наказателната отговорност, предвидена в чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК. По делото е безспорно установено, че К. е съставила финансовия отчет за второто тримесечие на 2010 г., в качеството ѝ на главен счетоводител на дружеството, но това лице не е задължено лице по смисъла на чл. 100м, ал. 2 във вр. ал. 1 ЗППЦК. С оглед разпоредбата на чл. 100м, ал. 2 ЗППЦК извършител на нарушението по чл. 100м, ал. 1 е управителният орган на дружеството. В процесното наказателно постановление не е обсъдена разпоредбата на чл. 100м, ал. 2 ЗППЦК и не са изложени мотиви и правно основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност на К.. В НП не е обсъдена и хипотезата на „допустителство” с оглед разпоредбата на чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, която предвижда административно-наказателна отговорност за извършителя и допустителя на нарушение по чл. 100м, ал. 1 ЗППЦК, поради което като е стигнал до извод за незаконосъобразност на наказателното постановление, макар и по други мотиви, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24. 11. 2011 г. по НАХД № 3377 / 2011 г., на Софийски районен съд - Наказателна колегия, 109 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.